

Fuldmægtig, at der er et Underskud, og at Underskuddet maa tilskrives ham. Manden faar denne Underretning ganske uventet, men erklærer naturligvis, at saadan kan det ikke forholde sig, men han tilbyder dog, at han eventuelt vil betale. Da han kommer ned paa Gaden, gaar det imidlertid op for ham, hvori Fejlen ligger: at det er den paagældende Mand, Jens Andersen, der i det ene af disse Regnskaber selv har glemt at opføre sin egen Løn, og at deri ligger Forklaringen. Han har saa god en Samvittighed, at han end ikke straks gaar tilbage for at redressere Fejlen, men venter til næste Dag, og den næste Dag taler han saa med Jens Andersen, der modtager ham med den Udtalelse, at han er uskyldig, at han har ingen Kasseangel. Da Manden faar denne Meddelelse, gaar han til sin Efterfølger som Kasserer og meddeler ham dette Resultat, og da det samtidig er givet, at Kassemanglen er der, maa den hvile paa Efterfølgeren. De kommer nu til at tale sammen. Den nye Kasserer er ulykkelig, og i Samtalens Løb lover Poul Christensen denne Mand, at han skal betale det Beløb, som mangler, for ham mod en Tilbagebetaling paa visse Vilkaar, som er uden Interesse i denne Sag. Dette bliver derefter ved et Møde meddelt Jens Andersen, og jeg vil bede det høje Ting lægge Mærke til, hvad der sker dér. Ved Mødet er de 3 paagældende Mænd til Stede, og dér meddeler Poul Christensen Jens Andersen, at han vil betale Beløbet, og Jens Andersen skal have sagt, at det var ham ligegyldigt, hvorfra Pengene kom, naar han blot fik dem. Men da Poul Christensen saa har betalt Beløbet, undlader han at forlange en formel Kvittering for, hvad der her er sket, som kan oplyse, hvorfor eller hvordan han er kommet til at betale. Her er det svage Punkt ved Poul Christensens Stilling, idet man maa spørge: Hvad vil det sige, at en Mand saadan blankt betaler, naar han er uskyldig, og i Virkeligheden kaster det Præg over sig, at han er skyldig? Men Situationen er jo den, at han kort Tid før har faaet at vide, at han var uskyldig, at hans Efterfølger har indrømmet sin Skyld, og at den Mand, Jens Andersen, til hvem han har givet Meddelelsen om, at han vilde betale Pengene, selv har givet ham Meddelelse om, at han er uskyldig. Med andre Ord: i den Situation er der ingen af de 3, der trænger til at bedyre overfor sig selv eller en anden, at han er uskyldig, og samtidig er i Virkeligheden Sagen ude af Verden.

Dette foregik den 9. September, en

Maaned før Notitsen kommer frem i „Social-Demokraten“, men hvad der er sket i denne Maaned, er ikke oplyst og kan vistnok ikke oplyses. Men en skønne Dag staaer den Notits om Poul Christensens Skyld, som jeg hentydede til, i „Social-Demokraten“, og Ugen efter styrter det videre ned over Manden, at Retten som Æresmedlem er ham frataget.

Maa jeg benytte dette Øjeblik til at sige, at jeg finder, at det er en Optræden fra den paagældende Bestyrelses Side, som til det yderste maa bebrejdes den, for man kan i Virkeligheden ikke „midlertidig“ fratage en Mand hans Æresmedlemsret. Enten maa man være gaaet saa vidt i sine Udtalelser, at man har Lov til at kaste en afgørende Skygge paa denne Mand, og saa maa Æresmedlemsretten fratages ham, idet der er Betingelser derfor til Stede, eller ogsaa er de Betingelser ikke til Stede, og saa kan denne Ret ikke fratages ham. Dette Moment har ikke ringe Betydning, fordi det efter min Mening maa have spillet en Rolle med Hensyn til at farve den Optattelse, som Sygekasseinspektøren bagefter maa have af Poul Christensen.

I Slutningen af Maanedens sker der saa følgende: Den 20. Oktober, altsaa faa Dage før Sygekasseinspektørens Erklæring foreligger, henvender Manden sig til en Sagfører og anmoder ham om at hjælpe ham med at skaffe den Sag oplyst, og han skriver ind til Sygekasseinspektøren, der svarer, at han ikke anser sig for berettiget til at give Oplysninger om Administrationsforholdene i Sørup-St. Jørgens Sygekasse under den tidligere Formand. Dagen efter skriver Sygekasseinspektøren den Erklæring, jeg før nævnede, om, at nu var Sagen for saa vidt bragt til Ende, Manden havde ikke gjort sig skyldig i Falsk eller Bedrageri, Manden havde jo betalt, der var altsaa ligesom ikke mere at tale om. Der er ikke Tvivl om, at denne Erklæring i Virkeligheden betyder, at Sygekasseinspektøren paa det Tidspunkt har anset Manden for skyldig, blandt andet, fordi han havde betalt, og fordi Æresmedlemsretten var ham frataget, og at Sygekasseinspektøren i bedste Tro har indrykket denne Erklæring for at standse Sagen, idet han har ment, at alle Parter var bedst tjent med, at der nu kom Tavshed om denne Sag. Følgen af hele dette Forhold er yderligere, at Sagføreren nægter Poul Christensen at yde sin Medvirken, og saaledes staaer altsaa Manden den 28. Oktober, efter at denne Artikel har staaet i Bladet.

Nu beder jeg Dem lægge Mærke til, hvorledes denne Mands Situation er: Han